

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVI. (LXI.) 13—14. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1972. MÁJUS 28.

E. STAUFFER:

Életveszélyes szeretetszolgálat

„Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, akik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és otthagyták azt félholtan. Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, aki azt látván elkerülé. Hasonlóképpen egy lévita is, amikor arra a helyre ment, és azt látta, az út túlsó oldalán elment mellette. Egy samaritánus pedig az úton menén, odaért, ahol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula. És hozzá járulván, bekötözté annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. Másnap pedig elmenőben, két dénárt elővévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen felül reá költesz, én mikor visszatérek, megadom néked.” (Lukács 10: 30—35).

A modern evangélium-kutatás egységes abban, hogy mindenekelőtt Jézus példázatait kell tanulmányoznunk, ha Jézus üzenetét meg akarjuk ismerni. Nem teljesen egységes a kutatók véleménye abban a tekintetben, hogy tulajdonképpen hol kezdődik és hol végződik ez a példázat. Hozzá tartozik-e a keret-cselekmény az írástudó kérdéséről eredetileg is, vagy nem? Erről lehet vitatkozni. Nem lehet azonban vita arról, hogy a tulajdonképpeni példázat-elbeszélés (a 30—35. versek) szinte változtatás nélkül Jézustól származik. Ezért erre a központi részre korlátozzuk magunkat és egyszer s mindenkorra hangsúlyozzuk itt: feleslegesnek tartjuk a Jézus és az írástudó közötti keret-beszélgést bármily módon való figyelembe vételét a jézusi példázat kiegészítése vagy megvilágítása céljából.

A Jeruzsálemből Jerikóba vezető út nem valami kellemes útvonal. Egyes szakaszain meredek, kiálló sziklák mellett visz el. Barátságatlan látvány az a szikla, amelyről évente a „bűnbakot” lekergették Azazel puszta démon birodalmába (3. Mózes 16:10). Aki azonban nem félt démonoktól, annak is óvakodnia kellett mindenféle útonállótól. Mert az út elhagyatott volt és sokhelyt éles sziklakiugrások tövében kanyargott tova, amelyek mögött útonállók védtelen utasokra lestek. Mindennek el kellett készülnie annak, aki Jeruzsálemből Jerikóba ment. Ez érvényes Jézus korára, ez érvényes még az egyházatyák évszázadaira is. Ha valaki a Jeruzsálemből Jerikóba való utazásról beszélt, egyzserre libabőröské lettek a hallgatói. Jó utat!

Miféle „rablók”-ról beszél Jézus? A kifejezés többértelmű. Zsidó szabadságharcosokat jelölhet, akik valamely politikai ellenfelüket akarják a világból kiiktatni. Példázatunkban azonban valószínűleg ideológiától mentes utcai rablókról van szó, akiknek fontosabbak az értéktárgyak mint a személyek. Mert a megtámadott embert kifosztják és otthagyják a földön, nem törődve azzal, hogy az él-e, hal-e. Mire újra visszanyeri majd öntudatát, ők mindenképpen messze lesznek már.

Most jön a pap a színre. „Történet szerint” („teljesen véletlenül”) — mondja Jézus. Figyeljünk a keresetlen kifejezőmódra. Vannak emberek, akik már azt bűnnek tartják, ha csak ajkukra veszik a „véletlen” szót. Véletlen? Nincs véletlen. Minden elrendelés. „Az Úr akarata, hogy a pap azon az úton menjen...” Jézus nem tartja magát ehhez a kegyes szószabálvozáshoz. Teljesen elfogulatlanul mondja: „Úgy történt!”

Gyakran történik így. Mert Jeruzsálem a templom városa, Jerikó papi vá-

„Elkötelezettnek tudjuk magunkat”

D. Káldy Zoltán evangélikus püspök felszólalása a Hazafias Népfőnt V. kongresszusán

Igen tisztelt Kongresszus!

A magyar protestantizmus — közelebbről az evangélikus, református és szabadegyházak — nevében azért szölok, hogy megmondjam: elkötelezettnek tudjuk magunkat népünk szolgálatára, vállaljuk a nagy országépítő munkánkban a ránk eső részt és segítjük azokat a szellemi, fizikai és anyagi erőfeszítéseket, melyek a szocializmus teljes felépítésére irányulnak hazánkban. Meggyőződésünk szerint, amikor ezt tesszük, azoknak a protestáns elődöknek példáját követjük, akik Bocskay István, Bethlen Gábor és a Rákócziak vezetésével harcoltak és dolgoztak népünk szabadságáért és függetlenségéért, annak a Petőfinak és Kossuthnak nyomdokaiban járunk, akik nemcsak szép zengő szóval, hanem életükkel és cselekedeteikkel a nép ügyét, a nemzet előrehaladását szolgálták és annak a Dévai Bíró Mátyásnak, Székely Istvánnak, Horváth Andrásnak, Sztárai Mihálynak, Szegedi Kiss Istvánnak, Komáromi Csipkés Györgynek, Károli Gáspárnak, Bornemisza Péternek, Balassi Bálintnak, Berzsenyi Dánielnek, Arany Jánosnak, Ady Endrénének és Móricz Zsigmondnak útmutatását követjük, akik nemcsak irodalmi munkásságukkal, hanem egész életükkel összenőtték népünkkel, annak művelődését, kultúrájának gyarapítását és társadalmi előrehaladását tekintették életcéljuknak. Tőlük is azt tanultuk, hogy — egy mai költő: Garai Gábor szavával élve — népünk „ügyéhez egész létünkkel van köztünk”. És ez nemcsak nincs ellentétben egyházaink teológiájával, hanem éppen abból következik, hiszen szolgálatra, a nép szolgálatára hívatunk el.

Tudjuk és napról napra tapasztaljuk, hogy hazánkban ma sokkal többről van szó, mint amiért a múltban népünk legjobbjai harcoltak és amiről legkiválóbb költőink és íróink prófétaáltak. Minőségileg és célkitűzéseiben többről: a szocializmus felépítéséről. Mi ma ezért a többért folyó óriási erőfeszítésekhez adjuk oda a magunk erejét és szolgálatát. Mi is a nép ügyével való azonosulásban fáradozunk a közös haza boldogságáért. Valljuk, hogy a „nép ügyével való azonosulás” ma nem jelenthet kevesebbet, mint a szocialista célkitűzések segítségét. Szívből örülünk, hogy ezeknek a célkitűzéseknek jelentős része máris megvalósult hazánkban és annak nemcsak élvezői, de munkálói is lehetünk és lehetünk.

Az őszinte együttműködést segíti az a tudat is, hogy miközben a szövetségi politika jegyében együtt dolgozunk a szocializmus felépítéséért — elfogadva a társadalom vezető erejének:

a munkásszótaly marxista-leninista pártjának irányítását — nem kell világnézeti alapállásunkat feladnunk. Ezt nem kívánják tőlünk azok, akikkel együttműködünk. De fogalmazhatok még jobban: egyházaink saját hitbeli alapjaikon állva és azokból folyóan politikai és cselekvési egységben munkálkodnak együtt más világnézeti emberekkel olyan célok megvalósításáért, amelyek az egész népjavát, tehát a hívőkét és nem hívőkét egyaránt szolgálják. Az sem zárhatja ezt az együttműködést — és ennek kimondását a becstelenség és az őszinteség követeli meg —, hogy nem az összes cél érdekében való együttműködésről van szó. Egyfelől ugyanis a pártnak vannak olyan céljai is, melyeknek segítségét az egyházaktól — tekintettel azok hitelveire — nem igényli, másfelől az egyházaknak is vannak olyan feladatai, melyek a szocializmus építésén túl utalnak. Viszont ezeken kívül olyan széles az a terület, amelyen az együttműködő-dás nemcsak lehetséges, hanem szükséges is, hogy bőven van közös munkánk.

Örömmel olvastuk a Hazafias Népfőnt Országos Tanácsának jelentésében, hogy „bővültek a közös munka, a jó együttműködés formái a magyarországi egyházakkal”. Arra is utal a jelentés, hogy a „hagyományos béke-munkán kívül az egyház személyek és vallásos emberek bekapcsolódottak a város- és községpolitikába, továbbá a művelődési célok megoldásába”.

Ezen a helyen is szeretném megköszönni protestáns egyházaink nevében is, hogy a Hazafias Népfőnt a szocialista demokrácia jegyében a közös munka kibővítését bátran és leleményesen segítette.

A protestáns egyházak a maguk körében is feladatuknak tekintik, hogy ébresszék a vallásos emberekben a közügyek iránti felelősséget, a „saját kerítésen” való túllátást, az országos és nemzetközi összefüggésekben való gondolkodást és segítsék legyőzni a szűklátókörűséget, az emberek önmaguk körül való forgását és a provincializmust.

Feladatuknak tekintik a magyar protestáns egyházak azt is, hogy segítséget adjanak társadalmunknak a szocialista hazafiság ébresztésében, táplálásában. Valljuk, hogy ennek az igazi hazafiságnak magába kell ölelnie a múlt haladó hagyományait, drága múltbeli értékeit és kincseit és vele együtt a ma nagy kincseit, szocialista vívmányaink szeretetét és védelmét, mindenekfelett pedig a haza boldogulásáért való hűséges munkát! Mi is ápoljuk az igazi hazafisággal együtt a nemzetköziség érzését, amelynek mentesnek kell lennie minden kozmopolitizmustól, ellenben indítania kell arra, hogy megbecsüljük más népek értékeit, miközben a magunk kin-

cseivel szolgáljuk az emberiség nagy családját.

Szívesen végzünk társadalmunkban olyan szolgálatokat is, melyek a családlátás és a családi élet, a házasság, az édesanyák és édesapák, a tanárok és tanítók, az állami és társadalmi élet vezetői, az öregek és magukramaradtak, a munkás emberek — tisztelétét és megbecsülését célozzák. Segíteni akarjuk azokat a fáradozásokat, amelyek az erkölcsi normák érvényesítéséért, a közélet tisztaságáért, a munka-morál erősítéséért és a tisztaságért folynak. Meggyőződésünk szerint éppen ezek azok a területek, melyeken egymás iránti kölcsönös bizalommal együtt dolgozhatnak egyfelől a keresztény humanizmus, másfelől a szocialista humanizmus alapján álló állampolgárok és közösségek.

Azok a nagyszerű eredmények, melyeket népünk a szocializmus építése során elért és az a célkitűzés, hogy tovább építsük és erősítsük a szocializmust, lehetővé és kötelességünknek teszi, hogy éles szemmel felfigyeljünk azokra a negatív jelenségekre, amelyek társadalmunkban még előfordulnak. Gondolunk a házassági válások nagy számára, az abortus elburjánzására, és az alkoholizmusra. Egyes körök szerint hova-tovább már az lesz a normális, ha valaki elválik és az lesz az „álszent”, a konzervatív, aki nem válik el. Pedig az a normális, ha a házasságban egy életre szóló közös elkötelezés történik. Ez alól lehetnek kivételek, amikor a véglegesen elromlott házasságot fel kell bontani és ebben az esetben helyes is, hogy felbontják a még nagyobb baj elkerülése végett. De az embernek nemcsak arra van szabadsága, hogy az elromlott házasságot felbontsa, hanem arra is van szabadsága, hogy a hibákat kijavítsa. Nem lehet a szabadsággal visszaélni és az elválasztól kultuszt csinálni. Ez áll az abortusra is.

Mint eddig is, feladatunknak tekintjük, hogy nemzetközi, világi és egyházi fórumokon támogassuk kormányunk békepolitikáját, a népek békés együttélését, a társadalmi igazság és a faji egyenlőség megvalósítását. Mi is küzdünk a vietnámi nép függetlenségéért és szabadságáért, az arab népek jogaiért, Európa békéjéért és biztonságáért. Ott vagyunk az anti-imperialista fronton a szocializmust építő népekkel és a világ minden jóakarató emberével együtt.

Hálásan köszönöm a protestáns egyházak nevében az állami és társadalmi szerveknek, a tanácsoknak, hogy szolgálatainkat segítették és azokra lehetőséget adtak. Külön is köszönjük a Hazafias Népfőnt bennünket is felölöl szeretetét és bizalmát. Felajánljuk további szolgálatainkat egész népünk javára. Megismételtem: tudjuk. „Népünk ügyéhez egész létünkkel van köztünk”. A nép ügye: a szocializmus felépítése, benne népünk boldogsága.

ros, amelyben sok klerikus lakik, akik évente két ízben 8—8 napig szolgálatot teljesítenek a szentélyben a Sionon. Most ez az ember — így gondolhatjuk el — letöltötte szolgálatát és ismét hazafelé vándorol. „Istennel megtelítkezve” mondaná Schiller. Még teljesen megtelítkezve az ünnepélyes szolgálati hét emlékképeivel, amely hét egy falusi pap számára az esztendő és az élet kiemelkedő eseményei közé tartozott. Ekkor meglátja az öntudatát vesztett embert az út szélén és természetesen azonnal tudja, mi történt. És azonnal átmegy „az út túlsó oldalára.” Így kell fordítani. Mert Jézus a 31. és 32. versben egy komplikált igét használ, amely csak itt fordul elő az Újtestamentumban és a Biblián kívüli görög nyelvben

is nagyon ritkán: anti-par-erchomai. Anti azt jelenti: szemben. Para azt jelenti: mellette. Erchomai azt jelenti: megyek. Ebből kiadódik a mozgás egzakt képe: a pap megtorpan, kitér az út másik oldalára és ott folytatja útját ugyanabban az irányban. Ha a szerencsétlenség helyén túljut, gyaníthatólag hamarosan ismét azon az oldalán halad majd tovább az útnak, amelyről átment, mikor a megtámadottat megpillantotta. Miért tartja Jézus annyira fontosnak, hogy a mozgás képe ilyen részletes legyen? A választ nem sokára meg fogjuk kapni. Előbb azonban azt az előzetes kérdést kell feltennünk: miért megy el a pap a félholt ember mellett?

Érdekes vállalkozás volna összeállítani mindazokat a válaszokat, amelye-

ket a biblíamagyarázat közel két évezred folyamán erre a kérdésre adott. Így: a pap szívtelen ember. A papnak sürgős kötelességei voltak. Akadnak szerzők, akik öt vagy hat okot is felhozhatnak, hogy válasszunk. A legmodernebb magyarázat körülbelül így hangzik: a pap hivatalos személy és megvannak a szolgálati előírásai. Ezek közé a szolgálati előírások közé tartozik az ótestamentumi tilalom: „A pap ne fertőztesse meg magát halottal” (3. Mózes 21:1). Mert ha csak érint is egy halottat, rituális értelemben tisztátalanná válik, és előbb hosszú tisztulási procedúrákat kell magára vennie, míg ismét alkalmassá válik a szolgálatra.

(Folytatása következik)

A színek országában

Egyszer — nem is olyan régen — a színek országában jártam. Nem is tudom, hogy kerültem oda. Talán úgy, hogy határait nagyon elmosódtak voltak, és betévedtem hozzájuk. Utcai-kon járva arra lettem figyelmes, hogy ríkatva vitatkoznak, ütik-verik egymást. Próbáltam őket csitíttatni, de kinevetek és azt mondták: nem értesz te a színek ügyéhez, hallgass! Hát el is hallgattam — de a színek nem hallgattak, egyre jobban ríkatottak, kiáltottak, mind-egyik a maga igazát védte. A vitás ügyet végül a színfejedelmek elé vitték, döntse el ő, kinek van igaza? — De az igazság keresése közben maguk a színfejedelmek is összekaptak.

Zöldfejedelem például azt mondta, hogy ő az autósok, motorosok, vonatok és gyalogosok elindítója, meg hogy egy kicsit a gyengédség és a nyugodtság is tőle függ, tehát ő az első.

Pirosfejedelem erre hirtelen felugrott és erősen így szólt: igaz, hogy én nem tudok nyugalmat teremteni, de növelem az izmok feszültségét, a vérnyomást, sőt még az idegrendszer is tudom igazolni, tehát én vagyok az erősebb, én vagyok az első!

Citromsárgafejedelem is szót kért, és nyugodtan, szinte méltóságteljesen ezeket mondta: én viszont megnyugtatom az idegeket, én vagyok minden új tárlmány mögött, általam van a fejlődés, így velem szemben nem sok dicsekedni valótok van.

Kékfejedelem emelkedett szólásra ezután, és mint egy professzor így szólt:

Atyáink lelke

Ne kergesd fiam
a hiú reményt
s a csábításnak
ellenállj —
hamar kihagy az ész
ha nem tudod
hogy merre mégy
s letérsz az útról
mely megóv

Ha elveszítet
az iránytűt
s nem látod már
az égi jelt:
még akkor is szól
az égi hang —
Ne kergesd, fiam
a hiú reményt.

Mint a jóízűsű ifjú
ki elkerüli
az ízetlen dolgokat
s megóvja önmagát
aként óv meg az írás
miből
Atyáid lelke szól!

Vékey Tamás

az mind szép, amit ti tesztek, de még nem minden. En kitűnő lázcsillapító vagyok, sőt a fájdalmakat is tudom enyhíteni. Ezek után — gondolom — semmiképpen sem vagyok köztetek az utolsó! (Azért fejezte magát ilyen finoman, hogy mondanivalójával ne okozzon a többinek fájdalmat.)

Lett volna még több felszólaló is, de Zöldfejedelem azt tanácsolta, hogy mivel nem tudják a kérdést egymás között megoldani, a tanácskozást függeszték fel néhány napra. Ez idő alatt azonban térjen vissza ki-ki a maga őshéj, és tudakolja meg származását — és amikor visszatérnek, a kutatások eredményét figyelembevéve döntsenek az ügyben. Ezt a javaslatot mindnyájan elfogadták.

Elindultak tehát a színfejedelmek származásukat felkutatni. Mindegyik a maga városából indult, de útjaik később egyre közeledek egymáshoz. Már hosszú utat tettek meg, amikor messziről mindnyájan megpillantottak egy vakítóan fehér palotát, mely nagy erővel vonzotta őket, mint valami hatalmas mágnes. A vonzás olyan nagy volt, hogyha akartak volna is, nem tudtak volna másfelé menni. Mentek hát egyre közelebb a fehér palotához, és mikor odaértek — mivel más-más irányból érkeztek — mindegyik másik ajtón ment be. De nagy volt ám a meglepetés, még nagyobb a szégyen, amikor a palota ura Fehérfény maga elé rendelte őket, s a trón előtt összehálkóztak! Tudták már, hogy vitatkozásuk hasztalan, üres fecsegés volt, hogy Fehérfény a legnagyobb, és mindnyájan tőle származnak — csak olyan messze elkerültek már tőle, hogy erre eddig nem is gondoltak. Hogy elejét vegyék Fehérfény haragjának, mindnyájan egy akarral előborultak, és elismerték Fehérfényt királyuknak.

Fehérfény megértően mosolygott rájuk, és örült, hogy végre kibékültek egymással. Miután megvendégelte, jó tanácsokkal ellátta, elbocsátotta őket. Búcsúzóul ezt mondta nekik: térjete vissza oda, ahonnan jöttetek és végezzétek tovább a munkát, mostmár azzal a meggyőződéssel, hogy ti mindnyájan testvérek vagytok.

Színfejedelmek pedig nagyon örültek ennek az elbocsátásnak, mert attól féltek, hogy a palota ura mindnyájukat börtönbe zárja hibáivaló vitatkozásuk büntetéséül. De nem ez történt, hanem visszaküldte őket, hogy fénykedjenek, hogy hatásukat érvényesítsék a világban.

(Olvassátok el Jakab apostol leveléből az 1. r. 17. versét, valamint János ev. 8. r. 12., és Máté ev. 5. r. 14. versét, aztán gondoljátok meg egyszer végig a mesét, vajon ki lehet Fehérfény, a színfejedelmek és a színek? Érdemes-e vitatkozni?)

Imre Albert

Nehogy késő legyen

Marika és Márta barátok voltak. Nagyon szerették egymást, az iskolában egy padban ültek. Marika sokat segített Mártának a tanulásban, és szabadidejüket is legtöbbször együtt töltötték. Télen együtt szánkóztak, korcsolyáztak, nyári délutánokon pedig, amikor már édesanyjuknak nem kellett segíteni a konyhai munkában, közösen varrták babáiknak a sok szép ruhát. A szomszéd gyerekek is sokszor látták őket a közeli erdőben sétálni, virágot szedni. Mondom, nagyon szerették egymást.

Egyszer azonban valami kis aprósággon mégis összevesztek. Ilyen még nem történt köztük... Marika sokat szomorodott emiatt és arra gondolt, hogy el kellene kezdeni a békülést Mártával. Mikor ilyen gondolata támadt, egy hang mindig azt súgta a fülébe: „Hogyné! Hiszen ő bántott meg!”

Hetek, majd hónapok teltek így el. Marika már kezdett megnyugodni, amikor hallotta, hogy Mártát súlyos tüdőgyulladásal kórházba vitte a mentő.

Osztálytársai közül sokan meglátogatták és tőlük tudta meg, hogy barát-nője nagyon rosszul van. Ekkor határozta el, hogy a következő látogatási napon ő is elmegy hozzá és bocsánatot kér tőle.

Másnap azonban, mikor iskolából hazatért, édesanyja ezzel fogadta: „Kislányom, Márta meghalt...” Marika el-fehéredve állt édesanyja előtt, majd keserves könnyekre fakadt és csak ennyit tudott szólni: „Akkor nekem már késő...”

Marika ebből a szomorú történetből megtanulta azt, amit édesanyja ekkor olvasott el neki a Bibliából: „...a nap le ne menjen a ti haragotokon.”

Lehet, hogy azt hiszitek, hogy ez csak mese, és hogy ilyen dolog nem is történhet meg az életben. Nem akarlak szomorítani benneteket, de mégis megmondok, hogy nem mese, hisz velem történt. Ha indít bennetek az Úr Jézus, hogy béküljete ki, azonnal tegyétek, nehogy késő legyen!

IFJ. ALMÁSI MIHÁLYNÉ

Pünkösöd után

Mielőtt az Úr Jézus a mennybe ment, megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót. Ez a Vigasztaló a Szentlélek, aki éppen úgy Isten, mint az Atya és a Fiú. Az Atyát Teremtőnek, a Fiút Megváltónak, a Szentleket megszentelőnek szoktuk nevezni. Ebből a névből is látszik, hogy a Szentlélek egyik feladata az, hogy megszenteljen, ami azt jelenti, hogy megtisztítson, és készítgessen az Úr Jézus visszajövetelére.

A Biblia a Szentleket galambhoz, szélhez és tűzhöz hasonlítja. A galamb nemcsak a szelídséget és a békét jelölte abban az időben, hanem a gyors mozgást is. A Szentlélek postagalambhoz is hasonlítható, aki üzenetet hoz az Úr Jézustól, fölhívja a figyelmünket egy-egy bibliaversre. Az Úr ezt így mondta: „megtanít majd titeket mindenre... és eszetekbe juttatja, amiket én mondtam.”

A szél láthatatlan, csak a munkáját, építését vagy pusztítását látjuk. Az enyhe szellő jól esik a tikkasztó melegben. A vihar az erejéről híres. A Szentleket sem lehet látni. Néha lágyan simogat meg bennünket, ha neki tetsző az életünk, de tud nagyon kemény is lenni. Anánias és felesége azért haltak meg, mert meg akarták tévesztetni a Szentleket.

Akkor, amikor a Bibliát írták az emberek, úgy gondolták, hogy a szél és a tűz testvérek. A tűz kelti a szelet, de a szél élesíti a tüzet. A két testvér néha egymás ellen, néha egymásért dolgozik. Az aranyat tűzben szokták megpróbálni. A Szentlélek is tűz. Világít nekünk, melegít bennünket, tehát áldás, de értéktelen cselekedeteinket, azt ami rossz bennünk — megégeti. Így tisztít meg, mert Ő szent, és azt akarja, hogy mi is szentek legyünk.

A Szentlélek egyik legismertebb neve a Bibliában a Vigasztaló. Azt is jelenti ez a szó, hogy segít, ügyvéd. Az ördög a romboló, a támadó, a Szentlélek a mellettünk álló segítő. Az ördög vádol, de a Szentlélek védi ügyünket.

Pünkösdkor arra emlékeztünk, hogy a Szentlélek úgy jött a földre, mint addig még soha. Hatalmas erő adott a tanítványoknak. Az a keresztrejtvény, amit most közlünk, pünkösddel kapcsolatos. Igyekezete minél többen megfejteti! Akinek jól sikerül a megfejtés, azok között könyvjutalmat sorsolunk ki.

ifj. Almási Mihály

4. Vasárnap. Mt 21:33—44.

A GONOSZ SZÖLŐMŰVESEK — Amikor ezt az ígét olvassuk, elsősorban a választott népre, Izraelre gondolunk. Minden feltétele megvolt annak, hogy c nép megteremje a békessé és hűség gyümölcsét. Ők azonban még azokat is kivetették maguk közül, akik egyáltalán a gyümölcsözésről mertek szólni. Végül maga az Egyszülött Fiú érkezett meg hozzájuk. Azonban őt sem becsülték semmire. „Megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölik.” Az övé közé jött, és az övé nem fogadták be őt. — Te milyen szőlőműves vagy? Hogyan fogadod az Úr kegyelmének ajándékait? Amikor gyümölcseért jön hozzád, talál-e rajtad termet? Ő kegyelmes, de a megalkodott szívűektől elveszi a lehetőséget, és másoknak adja.

Róm 1:16—17. 10:1—17. Isten megmentő hatalma.

5. Hétfő. Zsolt 80:9—15.

„EGY GAZDA, AKI SZÖLŐT ÜLTETETT” — A szőlőt nagy gondnal, hozzáértéssel kell művelni. Az Úr, aki az ígében említett szőlő gazdája, mindent megtett annak érdekében, hogy legyen bő termés. Kihozta népét Egyiptomból. Hatalmas jelek és csodák által bevitté őket az Ígért Földre. Helyet egyengetett előttük. Meggyökerezett, Isten gondviselésének napfénye éltette. De minduntalan a hűtlenség útjára tévedt. Amikor a pogány népek között világoskodnia kellett volna, sehol nem találhat. — Nem csoda, hogy a „gazda” türelme elfogy, és elérkezik a megpróbáltatás napjai. De még ezzel is az a cél, hogy helyreálljanak, megterjenek. A próbák között ne zúgolódj, hanem alázkodj meg, állj helyre.

1 Pt 1:22—25. Újjászült bennünket!

6. Kedd. Mt 25:14—15. 19.

„KIADTA MUNKÁSOKNAK ÉS ELMENT” — „Amije volt, átadta nekik” — olvassuk a tántumokróli szőlő példázat bevezetőjében. Nem kedvezett az ő tulajdon Fiának sem, és vele együtt mindent átadott nekünk. Azután eltávozt. Minden szolga kapott kincseket, mindenki kapott lehetőséget is a tántum kamatoztatására. Mindenki tudja, hogy ő visszajön és elérkezik a számonkérés ideje. — Ha ma jönne, téged vajon hogyan

találna? Mit tettél a rábízott kincseddél? Elástad? Vagy vársz ún. „kedvezőbb” időkre? Talán éppen a szolgáltatásodat bántalmazod, azért nincs idő a sáfarkodásra? — Ő nem halogtatja eljövételét, hanem éppen miattad vár még. Ne élj vissza türelmével és jószágával. Munkálkodj, amíg lehet.

Jer 19:14—20:9. Hatalmába kerítette életünket.

7. Szerda. Mt 23:29—36.

„SZOLGÁIT MEGVERTEK, MEGÖLTÉK” — Az igazmondó próféták sorsa a megvetetés, az elutasítás volt. Nem egyszer szenvedniük is kellett, volt, aki életével fizetett, mert nem akarta megmásítani emberi fizetés szerint az isteni üzenetet. Az újszövetségi korban is az első szenvedések éppen azok miatt estek a keresztényekre, akik „választott nép”-nek hívtattak. Az apostolokat a zsidó főtanács elé hurcolták. — Nincs ennél elszomorítóbb állapot, mint amikor azok harcolnak egymás ellen, akik Isten nevét ajkukon hordják. Minket az Úr békességre és szeretetben való szolgálata hívott. Hogyan bánunk egymással, az Úr szolgálata, meny-nyre becsüljük azokat, akik talán más módon, de ugyanazt az Istent imádják és szolgálják, akik mi is?

2 Tim 1:6—10. Ne szégyelljük tovább adni!

8. Csütörtök. Jn 11:46—53.

„EZ AZ ÖRÖKÖS, GYERTEK, ÖLJÜK MEG” — Mik voltak Jézus „bűnei”? Sok jót cselekedett, sok csodát művelt. Mindenkit szeretett. Hitték benne az emberek. — Már régen elhatározták, hogy félreállítják, megölik. Most újból ezt tervezik ellene, és ez a terv hamarosan beér, megvalósul. A „szolgáit megverték, megölték” kifejezés rajta is betelik, hiszen a bűnösök kezébe adatik az Úr. Megostorozzák, meggyötrik, végül pedig keresztre feszítik. — Mi gyakran panaszkodunk, hogy a próféta-sors nehézségekkel jár, talán némi szenvedéseket is kell vállal-nunk ezért. Jézus Krisztus egészen a kereszthaláláig vállalta sorsát, pedig büntelen volt. Kérjünk erőt a megpróbáltatások elhordozásához.

ApCs 18:1—11. Ragadjuk meg a hitvallás alkalmait!

9. Péntek. Zsid 13:10—13.

„KIDOBTAK A SZŐLŐN KIVÜLRE, ÉS MEGÖLTÉK” — Mielőtt valakit megköveztek, kiverték a városból, és a falakon kívül hajították végre az ítéletet. Nehogy az elítélt vére megszenteljenítse a „szent” város utcáit. Jézus Krisztus is kivitték Jeruzsá-lemből, és ott a Koponyák Hegyén megfeszít-tették. Ezért mondja a zsidóknak írt levél szerzője: Menjünk ki tehát őhozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. Ha végig kell is járnunk vele ezt a kálváriát, soha el ne szakadjunk tőle. Ő vállalta a teljes egyedüliséget a megpróbáltatások között. Mi soha nem vagyunk egyedül, hiszen ő mellettünk áll és segítséget ad. Fájdalmaink között mindig hittel tekintünk föl keresztjére. Meg-erősödünk.

1 Kor 1:18—25. Prédikáljuk a megfeszített Krisztust.

10. Szombat. ApCs 13:44—49.

„ELVETÉTIK TÖLETEK AZ ISTEN ORSZÁGA” — Bárhová mentek az apostolok, először mindig a zsidók zsinagógáit keresték föl, és ott kezdték hirdetni a Krisztust. Amikor sorozatosan azt tapasztalták, hogy Isten népének nem kell a kegyelem, akkor fordul-tak a pogányok felé. De ezzel meg is szűnt a zsidó nép kiválasztottsága. Elvételét tőlük az Isten országa. Most is részesülhetnek ugyan a kegyelemben, de már nem mint választottak, hanem mint megtérő bűnösök. — Isten országának ügye soha nem áll meg, nem állhat meg. Eszközöket keres és talál. Ha egy eszköz alkalmatlanná válik, az ügy megy tovább más eszköz által. De aki ki-esik, annak kétszeresen jár. — Vigyázz, ne-hogy eljársz életed legnagyobb lehetőségét!

2 Thes 3:1—5. Könyörögnünk az evan-gélium terjedéséért!

11. Vasárnap. Mt 23:1—12.

VÁDBESZÉD A KÉPMUTATÁS ELLEN — Minden kornak megvannak a maga sajátos problémái; a hívő életnek is a maga sajátos kisértései korok szerint. Ma legátlább és legmakacsabb ellenfelünk a képmutatás szelleme. Lépten-nyomon találkozunk vele. Megerőtleníti gyülekezeteink életét, hitel-

rontóvá lesz személyes életünkben. A képmutatás azt jelenti, hogy nem azt mutatom, ami vagyok, illetve, nem az vagyok, amit mondok vagy mutatok. Nem egyezik az élet-magatartásom a tanítással. Hogyan vár-hatok akkor eredményt? Hogyan higgyenek szavainknak, ha én még mindig a bűneim-ben élek? — Imádkozunk, hogy képmuta-tás nélkül tudjunk élni munkahelyünkön, gyülekezeteinkben, mindenhol, ahol nekünk Jézust kell képviselnünk. És van-e olyan terület, ahol nem ez volna a feladatunk?!

Róm 1:18—23. A bűnnek kiszolgáltá-tott világ.

GERZSENYI SÁNDOR

BÉKEHÍRNÖK

Laptulajdonos:
a Magyarországi Baptista Egyház

Főszerkesztő:

Palotay Sándor,

a Szabadegyházak Tanácsa
elnöke

Szerkesztő:

Nagy József

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest VI., Aradi utca 48.

Telefon: 122—332

Csekk számla száma: 510—216385

Előfizetési díj:

negyed évre 30 Ft, fél évre 60 Ft

72.2402/2-13—14 — Zrínyi Nyomda,

Budapest

F. v.: Bolgár Imre vezérigazgató

(INDEX: 26 072)